

Mýho myšáka jste chtěli klestit
mýho myšáka jste chtěli zakázat
už to nikdy neoděláte
on se vám do očí bude smát

Má krásnou srst a moudrý pohled
nocný knír a drápy krvavý
hije v kanálech a stokách
ná z toho oči krvavý

Nasazuje denně život
pro flák kráda bídnýho
pařád jeacm někde křičí :
"Táhle je potkan, jdi a chytni ho ".

Já dávám svůj hlas potkanovi
přeji dlouhý věk a pevný krok
přeji bestialitu moudrých
a doufám - setkáme se napřesrok.

Americký sen českého Johnny Ashboryho.

Dneska už nekoupíš cigaretu za milion,
shrbení starci vyšlapali stezku v závějích,
malický postilion,
ajza teče ti po tváři.
Špinavou hlinu máš ve tváři, zdál se ti sen,
lháři!
Zdál se ti sen, že člověk je ráno spáčen, přes den člověkem,
a v noci zvířetem.

Sedíš v kině, na plátně promítají film,
chlápče neplač, to jsem přece já,
Tvůj kmi!
Rozladěnou stanicí už nelaď miláčku, pojd' ke mě,
sachtělo se mi sexu.
Pohláď mě, jsem tak sám, MIM, MIM, MIM, líbezně si prozpěvuje
to máš děvčátko, o kterém se mi každou noc zdá,
pojd' ke mě prosím,
dám ti velkou pusou.

Sám vypiji láhev, nechceš trochu?
Tak neškleb se tak, vždyť víš,
že nezám to rád, pláčeš, ne to ne, to bolí,
dobře, tak trochu!
První den byl plný radosti, slunce vycházelo-brzo,
mli jsme spousta času na lásku.
Druhý už byl trochu horší, třetí jsme oba plakali.

Vsudecky prudlen peroucích ve staré zapařené vyvařovně,
hřích spáchaný v dřevěné posteli,
spousta odpadků poházených nějakou ledabylou rukou,
pe zemi, v posteli,
je to hrusná, dívat se na čisté lidi.

Zdál se mi sen, pojd' povíď mi o něm něco, i když, zdá se mi,
že máš ho i Ty!

Dřevěná flétna.

Když už jsme na světě, tak proč si nezahrát,
človče,
na dřevěnou flétničku.
Smutek padne na žluté zábradlí, podívej, něco tady je,
nedívej se tam,
ne to ne.
Soukromé hovory, pomačkaná pohlednice a nadmáraný tišeš,
to ce tě zajímalo, leží jako dekorace,
na stole.
Proč si nezahrát na... neachy o tom mluvit, odurte me,
strašně bych to skazil, bylo to uloženo ad.acts,
a to by byla škoda,
ne?

Padala rosička.

Padala rosička na zelenou travičku,
pyšní bibci, zvaní intelektuálové, shrbení u plotny,
vařili si polívku.
Strašně moc toho potřebovali, aby ji vůbec uvařili,

/ Pokračování z předcházející strany/

tisíce lidí zreorganizovali,
asi potřebovali dívky.

Padala voda z nebe, Bonaparte to sice trochu vycistil,
ale počkáme si raději na rok 33,
to bude jen zákon,
RÁZ, DVA, TŘI.

Jsem sám. Ne, jako tu dva. Vlastně celý pokoj je zaplněný k prasknutí.

že jsem si toho hned nevěděl. Tolik lidí jsem celý dlouhý léta neviděl.

Musím si promnout oči. No jo. A taky se to tu hezčí zvířata. Zrovna takhle leží tam zaprášený dlouhohrátek jezevčík. A takhle v rohu. Tam se válí můj hroch. Chevám ho, protože je hodnej. Ani moc nemlaská a je docela milaj. A ten vousatej u stěny zrovna uší apertovat krajetu. Už mu ukousla tři praty.

A lidi hodně povídaj. Zrovna ten, co sedí u dveří vykládá, že včera hodně přelalo.

-Asi jo- ale stejně si to nikdo nepamatuje. Akerát ten kohout, co jsem mu včera zakroutil krkem. Byl prej dost brzo vzhůru.

A v rohu okna si bestarostně leze po pavučině pavouk.

Jeďin hned u okna. Trochu se ho bojím. Ale to se mi stalo už několikrát. Čhtělo by si ho ochotit.

Trochu jsem se zapesal cuchač, ale znovu-se- to na mě přišlo. / - Už by se to mělo stát. - Hergot, kde to vázne. Ale né. Už se to určitě bliží. Čhtěl bych se modlit.

Jenže než jsem stačil na to pomyslet, je to tady.

Vešla dovnitř. Vlastně vplula. Je hodně štíhlá. Né, vždyť je příšerně hubená. Musela se třikrát stočit, aby se ve la dovnitř. Rozplynula se a začala se pomalu dělit na milión maličkých kousků, které dopadaly na zem. Husté anžilo. Vločky měly tvar malých obláčků. Začali jsme z toho uplácávat vysoký minaret. Konečně se lesknul. Ale to už zde byla zase ona. Teď se posadila někde mezi nás. Dokonce i hovor ustal.

- bestálo to za to - pomyslel jsem si. Ale to už zvony odbíjí půlnoč, nebo poledne. Stejně se to nedá poznat.

A vnitřek zaplavila modrá pára. Někdo se jí snažil uchopit, ale jenom se besradně potácí. Většina se však svléká donaha a plave jen tak po místnosti. A za nima se zvedá všechno ostatní. Po pokoji teď plují boty, jemotlivé listy z knížek a taky popelníky.

Jsou moc akloněný. Jsou tak sklaněný, že se od nich odráží všechno. I kouř.

Je tu nebe. A místo hvězd tu poletuje všechno co vidím. Kolem hlavy mi začaly poletovat vlasy, a tak jsem se snažil je chytat a pakládat si je zpátky na hlavu. Ale místo svých vlasů jsem teď pochytal téměř všechno ostatní, co poletovalo kolem mě, až jsem měl na hlavě obrovskou různobarevnou hřivu. Zatřepal jsem hlavou a ona se kymácela sem tam jako veliké kyvadlo. Všichni ostatní byli úplně plašatý a koukali mlčky na mě.

Začínám se smát. Směju se hodně. Všichni se smějou a slzy nám z toho padají až do klína. Nejvíce se smějou hyeny. Těch je tu taky dost.

Stěny pokoje hodně zbělely. Asi vyšel měsíc.

Otevřel jsem oči. Bylo tady jasno jako ve dne. Taky asi den byl. Slunce bylo tak šhavé a tak blízko, že jsem se ho mohl dotknout. Někdo se spálil, ale většinou nám to bylo jedno.

Byla to obrovská podívaná. Dokonce i náš lev, který od narození spal se probudil, ale v návalu šílenství, proskočil oknem a utíkal pryč. Máli jsme ho rádi. Proto jich několik za ním běželo.

S vypětím sil jsme za nima házeli čepice. Ten blondák, co ležel u dveří, pletl zatím novou pavučinu. Pavouka jsem zuseš utěšovat já.

Lva za chvíli přitáhli celého zkrvaveného a zase ho rozprostřeli před postelí. Hned se nám ulevilo. Všechno musí být kompletní. Tip, top.

Znovu začalo pršet. Byli jsme samá kaluž. A každá další kapka na nás dělala kruhy. Dvěště let jsem neviděl takovejše dšš. A pořád lilo. Voda nám sahala až po krk. Tak, že jsme nemohli pořádně ohodit.

Začal jsem pít. Pil jsem hodně, a břicho jsem měl až do stropu. Ostatní začínali být suchý, ale já byl pořád po krk ve vodě. Dokonce jsem se začínal topit. Zachránila mě vlastně Lochneška, která plula zrovna kolek. Jenže pak mi zmizela, a já jsem si jí nemoh ani vyfotit.

Zví se začal topit každéj. A tak jsme se navzájem vytahovali a hodně jsme u toho spívali, až jsme unavený lehli na pláž a leželi jen tak na slunci. A pořád jsme leželi. A ptáci letěli do teplých krajů, ale my jsme pořád leželi, až jsme byli jako rampouch a nemohli jsme ani mluvit. Ale jmenem jsme leželi a mluvíli za sebe a taky na slunce. A vůbec na všechno co jsme viděli.

A najednou jsme se začali stanovat z kůže a znovu jsme se plazili do vody. Brečeli jsme všichni tak hodně, že bylo za chvíli tolik vody, až jsme doplávali zpátky domů.

A hned se začal každéj vypuávat, ale my je jen slyšeli mluvit a slyšeli se.

A pak spadl znova ten nadrejš opar a už jsme se ani nebránili.

Ve dvě hodiny odpoledne
 si troufl létat
 nad městem
 Ve dvě hodiny odpoledne
 Musíš si zastínit oči
 abych ho viděl
 vypadal jako Ikarus
 jenže ten přese nežije
 všichni to kolem ně řvou
 tak hlasitě
 že není slyšet
 ani siréna
 z nedaleké továrny
 Na náměstí je teď
 plno lidí
 a všichni jsou šediví
 strachem
 o svoje blavy
 Kde se naučil létat
 když o tom nikdo neví
 ani stoletá selinářka
 a ta ví všechno
 jsou tu mraky
 fotoaparátů
 a lidi si je
 na dálku půjčují
 Všichni teď scí
 ra chodníku
 a na střechách
 a rosbalují svačiny
 Tohle musíš napest
 příbuzný
 určitě to ještě
 nikdy neviděli
 lítat zrovna nad náměstím
 Stav utkání Dukla - Sparta
 1 : 1 po prodloužení
 a ten nahore
 se nó a né umavit
 Kdo ví jestli ho známe
 Ty křídla
 si určitě sám nevyrobil
 Trochu se mi zatočila hlava
 ještě že nejsem
 mezi lidma
 sei by mě u lapali
 K večeru si někdo vzial
 že ten nešťastník
 dávno odletěl

Tak všichni na večeri
 a s vypjatou hrudí
 usínat

I. II.

Člověk A potkal jednou člověka B. Čtvrti na sebe překvapeně civěli, protože

člověk A nikdy neviděl žádného jiného člověka, bylo to dost pochopitelné vzhledem k tomu, že byl člověkem A. Podobně reagoval i člověk B. /ze známých důvodů/

Pak k sobě rozvážně přistoupili a člověk A řekl: "DO JSI?", neznámý odpověděl: "ČLOVĚK, NE ŽÁDNÝ JEJ POČEKJ, JSEM ČLOVĚK BI". Stejně hrdě odpověděl člověk A.

Pak se rozhlédli po svém panství, bylo veliké a pusté, uvědomili si nutnost správy.

Zasedli ke kulatému stolu a vedli dlouhé pře na na základě hesla: rozděl a panuj.

Vjeli si do vlasů, štěkali na sebe, váleli se po zemi, psali na ploty agitací hesla: "VOLTE ČLOVĚKA A!" "ČLOVĚK A!" "ČLOVĚK B ZÁRUKA ŠTASTVNÉ BUDOUCNOSTI!" "ČLOVĚK A ANI KDY JINAK!"

Volební ruch ustal a člověk A sestal vládcem, byl nesmírně hrdý, už proto, že byl jediným skutečným vládcem široko daleko, pod sebou mocnou říši poddaných, tvořenou jediným člověkem, člověkem B.

Člověku A čas vesele plynul, zabývajíc se spravováním říše, člověk B se snažil poctivě plnit úkoly poddaného.

Věčná harmonie měla být narušena. Do říše člověka A přišel cizinec, člověk C. Hned začal do všeho rejpat, kritizoval absolutistickou vládu člověka A, litoval člověka B a nabádal ho ke vzpouře.

Narušil jednotu říše A+B soba uvedení človičci si vjeli do vlasů. Člověk B strhl člověku A korunu, vyrobenou z papíru, člověk A rozdupal B-ěčku jeho umělehotný krumpáč a zmínil se pohrdavě o jeho sociálním postavení.

Člověk C si smul ruce, sebral ze země papírovou korunu, rozlepil ji a z papíru vytvořil vojenskou brigádyrku na kterou připjal veliký odsnak.

A zatímco se ti dva rvali, člověk C nastolil diktaturu.

Co uděláš človičku
Až tě zaženou ke zdi
budeš se prát?
udolali tě startkami
zdraženým pivem
tvrdým alkoholem
neředěnými destiláty
vymazali tě z řad "spořádaných lidí"
jejich otroci
zahnali tvé lidi
do sklepů
na půdy
aby tam přemýšleli
o spravedlnosti
a teď tě tlačí ke zdi
ohcoš se konečně porvat
dát jim najevo
svou existenci
ale oni se ti smějí
měli by plakat.

ALFABETA ČISLÍ

velkoměstské

V zelenočerveném pásu nesebných stromů,
tam, kde končilo J. a začínalo smetiště,
spal a sedával UH se svou Segé. Celé noci
ji domlouval něžnými slovy, laskal
ji, a někdy se stávalo že ji i zbil, a
pak byl velice smutný. UH strávil se
Segé téměř celý svůj život, procestoval
s ní téměř celé J. Zvykl si na Segé, a snad

i ona na něho. Nebyl schopen vydat se
bez ní dál než na počátek ledivých pa-
nelů. A tak u ní celé hodiny seděl, hla-
dil její vyhaslé stříbřité boky a pro-
sil studený kov aby mu znovu dal své
síly. Vše co potřeboval. Ale Segé byla
neoblomná. Nevníkala. Když mu tentokrát ta-
dy, v zelenočerveném pásu umírajících
stromů, kde končí J. a začíná smetiště,
Segé poprvé a navěky vypověděla službu,
nebylo už nikoho, kdo by jí pomohl. A UH
nepřestal ronit hořké slzy, a smažit se
získat zpět svou Segé, svůj život, svůj
pohyb. Proč jistaková Segé,?

Dole pod ledivými zemi se bránili pošetli-
lí starci před svými dětmi a radili
se o osudech svých vnuků.

Dnes?
Předseda ho se prohlásil za předsedu
a zahájil:
/rohutný pňouk/
Ró: NOVOSTVOŘÍME SVĚT!!!
Kappa: Ano, ano, výborně.
Ró: NOVOSTVOŘÍME SVĚT!!!
Lambda: Jsme šilení, a bláznům štěstí
přeje.
Ró: NOVOSTVOŘÍME SVĚT!!!
Éta: Jsme starí a tak dlouho jsme nebyli
na vzduchu.
Ró: NOVOSTVOŘÍME SVĚT!!!
Béta: Nejsou naše děti zároveň našimi
životy?
Ró: NOVOSTVOŘÍME SVĚT!!!
Pi: Opanujeme, oplatíme, spokojeni zemřeme.
Ró: NOVOSTVOŘÍME SVĚT!!!
Sigma: Kdo na to zapomenl?
Ró: NOVOSTVOŘÍME SVĚT!!!
Tau: Obejmeme matičku Zemi!
Ró: NOVOSTVOŘÍME SVĚT!!!
Gamma: Mé rodné J. i
Ró: NOVOSTVOŘÍME SVĚT!!!
A LFA: Nač plýtvat slovy...
Ró: NOVOSTVOŘÍME SVĚT!!!
Omikron: Snad je to složitější..
Ró: NOVOSTVOŘÍME SVĚT!!!
Ómega: Svět je přeci jenom krásný.
Ró: Ano, pánová, NOVOSTVOŘÍME SVĚT!!!
Konec zasedání.
/rohutný pňouk/

Porta 1982 byla obrovským zážitkem. Pro nás tři to byly čtyři dny naplněné všim krásným až po okraj.

Kamarádi, kteří vše prožívali se mnou, říkejme jim třeba L/holka/ a M/kluk/, zážili jako dvě slunce a milovali se snad mnohem víc, než kdyko-li předtím.

V Praze na nádraží jsme nasedli na mezinárodní expres PRAHA-PÁŘÍŽ, který se stal jakousi spojkou mezi městem Party-Plani a Prahou. Nahrnuli jsme se do vlaku a obsadili kupé, z kterého nás zanedlouho vypudili lidé, kteří na sebe vrískali, kvůli decimetru volného místa. Vyzkoušeli jsme ještě několikrát nekkest rychlíkových sedadel, ale všechny zanedlouho opouštíme: "To je francouzské kupé, tady nesmíte sedět, tady je německé kupé, běžte a těm rancí někam pryč!" A tak obsazujeme chodbičku, která byla koneckonců prostornější než kteréko-li kupé.

Plzeňské nádraží to byl Babilón národů-lidí, oděných v ty nejnemožnější úbory pod sluncem, dali si zde dostaveníčko uniformy všech národů světa, včetně zaniklých říší/hakousko-Uherská monarchie/

Držíme se proudu lidí, který se suše do města, až k výstavišti IX-Plzeň, za nímž je škvárové hřiště, přeměněné na mazutí camp. Zabíráme plac a M a L stavějí stan, já se podobného přepychu vyvaroval, je červenec a třicetistupňová vedra. Dávám si k nim pouze věci avyřádně zjistit kdy, kde, co.

Sedíme na recitálu Č.P.S, zařevnělé nohy se pomalu probouzí k životu, po odstání tři hodinové řinty, nakoupili jsme skvěle-zítro na Jahelku, Pliharmonii, posílí na folkovou diskotéku J. Černého, Blueberry a Heuréku, poslední den Party strávíme v pekle na Brontosaurech a dvorně Party, kromě všech těchto pořadů večerní hlavní soutěžní koncerty.

Hlas Járy Ješka z Č.P.S v nás pomalu dozrívá při sledování hlavního koncertu, ale už se uchází o pozornost další bratři Ibeni, Daněk, Hrneček, Ryvola, opět Č.P.S. Jahelka a další a další.

Jako z mesiáše s otevřenou náručí vyzahuje víra v krásno z Míry Kovaříka a jeho bytostně poddané verše Kainara a Hraběte: PÁŘOVÉ

VÍČNĚ SKEPTIČTÍ A PŘEZÍRAVÍ
KPIŘÍ SVÉ SMUTKY VÁŽNĚ DO KYTĚK
A ZBĚHLI UŽ ŽIVOT NAZPAMĚŤ....

Hřívá Mirek Kovařík a my zabalení ve spacácích ležíme na kaminách, které pokrývají zem amfiteátru široko daleko, koukáme na hvězdy a posloucháme...

TO NAVÍ PRO VÁS
TO CO TU DÁVÁM DO PLACU
TO JE PRO SKUTEČNÍ LIDI, KTERÁ JS M POZNAL...

A pak opět zpěv, muzika a zase Hrabě, který se nám dostává pod kůži okupuje tělo až se v něm rozleje nédberné teplo, je ráno jdeme spát.

A je zase den, který se slévá s nocí, když plujete na vlnách skvělých zážitků. Před chvílí jsme byli na Jahelkovi a teď nás baví Kája Plihal se svou Pliharmonii: "NĚJAK SMUPINY VZNIKLY VE VLAKU, RYŽ JSME JELI NA AKCI, NA KYTĚ BYLO NUTNO SI NĚJAK JMENOVAT", říká a vzápětí už se vzduch chvěje makkým tóny jeho kytary a hlas "vánušky dobráčka" zpívá o námořníčkovi, který v krabici od nýdla čelí zrádným vlnám rosbouřené hladiny v níž se právě koupe mláďa Jana.

Ve chvílích volna chodíme po areálu a dáváme se do řeči se zajímavými lidmi, je zde chlapík, kterému se na obrubě širku usidila malá bílá myška, člověk zručně manipulující s obrovskou loutkou, slepý kamarád, kterého ostatní vodí od koncertu ke koncertu a on poslouchá, poslouchá a věnuje všechny okolo baví svým jedinečným humorem.

Folková diskotéka byla úžasná, svými songy k nám promlouvali Dylan, Okudžava a další a další, obrovským zážitkem byl poslech Merty s jeho "francouzského elpíčka", když píseň dozněla, sál se začal otřásat roznatými potleskem, potleskem vzdávajícím hold člověkovi i přes to, že šlo pouze o reprodukcovou nahrávku.

BLUESBERRY ŽIJOU Z TOMO, JAK V NICH LIDÉ SACHÁZAJÍ SEMI A VŠE KOLEM, TĚH HNEB, NĚSLEDLI SI PŘED ČESKOSKÝMI MĚSTY NA ZÁHRAD, ALE ZAVEDLI JE DO ČESKÉ HOSPODY, říká Jirka Černý o bluesberry a je to fakt. Vyšli jsme se s nimi na rekreaci s MOH, snědli PÁREK V KOHLÍKU a zúčastnili se představy Netfilka při písničce KLÁNOV ICE.

Tábořiště ožívá okolo dvanácti až jedné ranní tisíce hlasy, snažících se připomenout to, co za uplynulý den vstřebali, jiní hrají klasické věci, obědíme kolem skupinek tady postojíme chvíli, tady dále, někde si zapíváme uší, ale většinou je máme nastražené a snažíme se zjistit odkud zamívá Merta, odkud Nos, Plíhal, Fryl, Mišik pak se nás to v hlavách všechno splstě, sničá a usínáme uprostřed hlucícího mraveniště.

"TAK UŽ VSTÁVEJ, VSTÁVEJ, NEBO PROSPÍŠ CELÝ DENI" Hřímá u mě hlavy v 6 ráno, rozespale se rozhlédnu a okolo mě parta s kytarou, vidí že se zvedám, pokračují dál. Ohlédnu tábor, parta se patrně činila z většiny stanů vykukují ospalé obličejy, se stopami probádlé noci. Je ráno a čtvrtý, závěrečný den Porty, opravdu se nesluší spát, tady ne...

A tak se všechno roztáhá znovu, dnes už naposled, oblečené stánky s limonádou a pivem ranní fronty u pejišné prodejny potravin, lidé ládující se koláči a mlékem.

Zase pendlujete mezi pavilónem P, pavilónem F, Peklem a scénou U SUDU, všude pochytime něco, při koncertu Brontosarů se při jedné z písní zvedá slepý kamarád a přes absolutní ticho zpívá s honzou Mědvěcem: VLAJKA TRAMPŮ ČESKÝCH..." a on zpívá a zpívá a ti mladí tzv. trampové se lžící v kanadě, kteří nás včera napadali, parta je prý jejich a žádají folkáci tady nemají co dělat, na něj civí a civí a možná se i pohorují nad jeho chováním. Jsou to přesně typy těch radeby vandráků, kteří doma svléknou tu svou vestu z králičí kůže, kanady a usínají, navlečou na sebe uniformu velkoměsta, vše je pro ně otázkou uniformy, hadrové přetvářky, ale on stále ještě zpívá v černých brýlích, v pravé ruce bílou hůl a čutoru u pasu, on je tramp a já ho mám rád

A pak už všichni zpívají Nosu a vše končí, utichá, na krátkou dobu se přeplní všechna nádraží v republice, ještě chvíli bude v areálu Ex Plzeň viset letošní Vyčítalův symbol Porty: drsný vousáč v širáku s kytarou a smějící se záje s levým uchem zalomeným dozadu a pak vše stichne, prach svištěný nástupy se usadí, stánky osuší vše se oklopí tichou samotou, která bude přesně za rok prolomena přívaly hudebnílov-ných davů, jací budou??

----- pokračování -----

7

"To je ale blbá hospoda!" vysral se Kadlos dyž se vyloupil z dveřnic.
 "Čuč, hele!" - vyvolal můj dluh, - "řádkle je Albert!"
 A opravdu, na popranici seděl Albert a klátil bimbásem z východu na západ. Hned ho upranili, že takhle klátit je zakázaný. On srať na mě a klátil dál, protože byl ožralý jako člověk. A to je vrchol desplanckase.
 "Tys přijel na svarbu?" zapálil můj dluh, ale nezvlád to a začal hořet. Okazžitě ho ubouchali.
 Když zapaluješ, dávej bacha, upranil ho Kadlos.
 "Dobře". Řekl můj dluh a prostrčil hlavou do uší sluchátka.
 "Počkaj!" Zarazil ho Kadlos a vyrval mu z hlavy sluchátka. Přesvědčil si, že pískaj teciť a uspěknktován mu je chtěl sarvat zpět. Můj dluh měl ale v hlavní díru.
 "Já skrz něj visim!" Vyvolával nadšeně Kadlos a amažil se oběsit v díře hlavě svého gluha.
 "Dost již prdeli, zarazil Albert, "on tu má dnes svarbu náš dluh J. H. Furré?"
 "Tak". S ~~SMANOU~~ nárazou odvrátil můj dluh, protože mu dírou v hlavni prolétl Mucha. Kadlos ho chtěl sekrat, ale Mucha oiletěl, sed si na drát a tam klábosil s Račkou. Inu vzpomínali na staré časy.
 "Ale kde?" Zapálil opět Albert.
 "Tady někde, to najdam, je to takový mrnivý těstečko."
 "Dlaha?"
 "Co kvokáš, ky jsme v Dlase?" Vrhli se na něj a zblili ho. Takové čerty! To je prznosti Pak Kadlos vyvolal: "Už ho nebli. Řádkle je popsaný vopravdu - Nádraží Dlaha / - vpřed! Albert mluvil správně! Hůh!"
 "Kam se budem vysrat, vždyť J. H. Furré bude soptit, že jsme k němu nepřichlastali!" Začal smateně probíjet můj dluh.
 "Mám závrah", vyzvihl Albert, "půjdem se zdesplankovat na jeho srani."
 "Stejně už má po operaci, vystesklo se z Kadlose. Můj dluh se podíval na holinky.
 "No jo, už ji sebral," dodal smuňě.
 "Tak dem, ne, lovová?" Prorazil jejich smutnou roládu Albert. Můj dluh a Kadlos nadšeně přá přisvačili. Vyrázili k hospodě.
 "A pošleme mu posravný telegram!"
 "Hurra! Hurra! Žije J. H. Furré a jeho krásná novokuželka!"
 "Hurra! Hurra! Dem desplankovat!"
 "Hurra! Nabližes se na jeho srani!"
 A cestou do hospody ještě svačili zarazit policajta a nacpat mu pokutu do kloacky.
 Kukul

-----LPS-----LPS-----LPS-----LPS-----LPS-----LPS-----LPS-----

RÁNO

Každé ráno když ve stanu
 dívám se do zrcadla
 o kolik jsem zestárl
 Je to prázdny pocit
 shlížet ty spojené nádoby
 člověka-tvera
 a člověka za sklem
 venku zatím
 souloží snih se sluncem
 barvitý tanec křehkosti a spisu
 Pár roztrhaných ponožek
 se válí u zdi pod křeslem
 co připomíná starce sedícího sama v sobě
 Vrátil se klid.
 Ruční čas na chvíli zarazil své stroje
 a poslal dělníky do bufetu
 skrz okno se dívali na noky nadýchané fotografky,
 Zasnoucí nad obloukem z tichých
 Hvězd
 Vůde je tolik věcí
 a já tu poslouchám hudbu ukrytou v krabicích od margarínu
 Zapleť Bůh se toi

